

UNA DE TANTES

Desfilada de la victòria?

No sé ben bé com es diu ara, si desfilada del dia de la Hispanitat o de les forces armades; però en tot cas aquest acte enllaça amb la nit més espessa del tenebrós franquisme, quan se celebrava la desfilada de la victòria. Als que tenim una certa memòria històrica i familiar d'esquerra ens masega el cor la imatge de la Legió o el Terç de Regulars, tan implicats juntament amb la Falange en els actes més violents de repressió a les persones que van lluitar per les llibertats individuals i col·lectives i pel Govern legítim de la Segona República. Llavors, quan encara no s'ha recuperat la "memòria històrica"; quan es continuen desenterrant cadàvers sense rostre; quan els vencedors, els de sempre, afirmen que la repressió i la dictadura de Franco van ser menys dures per a les seues víctimes que el que s'ha contat; quan es continua condemnant els republicans i les republicanes, els homes i les dones del maqui a la doble llosa de la injustícia i el silenci; en aquest moment va el Sr. Bono i fa una de les seues. Pretendre que s'accepte en igualtat de condicions, en pla salomònic, un falangista que va anar a la División Azul i un republicà que va col·laborar en l'alliberament de París és situar en el mateix pla víctimes i botxins d'un procés històric que no ha conclòs. La transició no va fer justícia. Hauran de passar molts anys. Caldrà fer molts gestos; caldrà deixar de criminalitzar models d'estat, himnes i senyeres; caldrà reconèixer el paper de milers i milers de ciutadans i ciutadanes en la transició. El que ha fet el senyor Bono és una empastifada, i la justificació posterior, intolerable. Ho dic en nom d'aquests "quatre" que no van donar mai visques al dictador.

Glòria Marcos

La crònica

Borrell contra els elements i Zaplana (de nou) contra Camps

Divendres, 8 d'octubre

PSC, imparable. Joan Ferran, diputat del PSC al Parlament de Catalunya, es mostra partidari d'eliminar el terme "Països Catalans" de TV3 i de Catalunya Ràdio, en una sessió de control de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV). Per la preocupació de Ferran hom pot deduir que Carles Francino i companyia no paren de dir el mot endimoniat cada dos per tres, o potser es referia a Andreu Buenafuente, que es feia pesat de tant pronunciar aquestes paraules? Ferran diu que la seva intenció és no ferir sensibilitats fora del Principat, i de fet s'entén molt bé la seva posició, sobretot si hom té present els incommensurables esforços que el PSC ha fet per dur TV3 més enllà de l'Ebre. Per cert, Ferran també criticà que es parlés de selecció de l'estat i no de selecció nacional. Curiosament, en la mateixa sessió ell havia reconegut que considerava Catalunya una nació; aleshores, la selecció d'aquesta nació quin nom ha de tenir?, selecció nacional-però-no-tant o selecció nacionalitat? Millor encara, potser estem davant un submarí del PSAN, que està empenyat perquè a vegades es parla de selecció nacional per referir-se al Principat, mentre que per a ell la nacional de veritat és la dels Països Catalans!

Dimarts, 12 d'octubre

'Hispanidad plurinacional'. Se celebra el dia de la Hispanidad, l'antic " *día de la raza* ". I el ministre Bono gaudeix de l'espectacle organitzat, inclosa l'absència de l'ambaixador dels EUA i l'esbrancada del rei d'Espanya. Hi assisteix el president de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall, en un gest venut com a pedagògic per fer-nos-el de bon veure. Però no sembla que els espectadors que acudeixen a la cita, assedegats d'emoció castrense, variïn un gram la suposada antipatia que Maragall diu que hem de vèncer. Un president, per cert, que els seus socis, els republicans/independentistes, diuen

que no els representa. El que no sabem és si això és ara o cada cop que el president es mostra com a punta de llança de l'Espanya plural. Dins i fora del país.

Dijous, 14 d'octubre

Borrell contra els elements. És increïble la incontinença jacobina de l'actual president del Parlament europeu, Josep Borrell, que sovint el duu a situacions esperpèntiques. En el lliurament del premi Sakhàrov, que atorga anualment l'Eurocambra, Borrell destaca (en castellà) la lluita de la guardonada, l'exdiputada kurda Leyla Zana, en defensa dels "drets del seu poble". Al seu torn Zana comença l'agraïment en català, "moltes gràcies, senyor president", paraules que consten a l'acta oficial de la sessió per desig exprés de Zana, que després continuà en kurd i turc parlant de la necessitat dels diversos pobles de viure en igualtat, i al mateix nivell que alemanys i turcs cita els catalans. Borrell, però, clou l'acte en turc recordant a Zana que "també és el seu idioma". Després, en roda de premsa, Zana recorda que ella mai no havia dit que el turc fos la seva llengua. Sigui com sigui, l'escena és prou meritòria per a Zana, per ella i per recordar la solidaritat catalana, i prou ridícula per a Borrell, recordant a Zana que és Turquia qui mana. I tot plegat passava just l'endemà que la mesa del Parlament europeu va acordar no permetre la traducció del català a les llengües oficials de la UE durant els plens, per a satisfacció del mateix Borrell i del seu company de mesa, el també català Aleix Vidal-Quadras. Com a mínim la riallada està assegurada per a tota la legislatura.

El PSM acusa el PP de fer "guetos lingüístics". El diputat del PSM, i portaveu en qüestions d'ensenyament, acusa el Govern de Jaume Matas, del PP, de fomentar la creació de guetos lingüístics a l'escola. L'acusació es fonamenta en l'ordre de la Conselleria d'Educació d'implantar, en alguns col·legis i per a al·lots en edat d'a-

A dalt, José Joaquín Ripoll, home fort del zaplanisme a Alacant, que fa tot el possible, un dia rere altre, per complicar la vida a Francesc Camps. A l'esquerra d'aquestes línies, Josep Borrell, el flamant president del Parlament europeu, que no acaba de tenir clares les llengües de cada poble. Ni tan sols del seu.

prendre a llegir i escriure, el doble professorat en la mateixa aula: un mestre en català i un altre en castellà.

Zaplana ataca indirectament. Quan a Madrid Ruiz-Gallardón sembla haver-se rendit a la piconadora que és la part més carpetovetònica del PP, i proporcionar a Rajoy uns minuts de pau, a València la guerra de guerrilles entre les faccions enemigues continua. Zaplana, és cert, té menys poder en el PP valencià que en qualsevol altra època recent, però els seus seguidors són encara molt capaços de donar disgustos a Camps. Per exemple, Julio de España i José Joaquín Ripoll, homes forts de Zaplana a Alacant, territori sobre el qual encara té gran influència. Perquè el comitè executiu provincial del PP a Alacant, que presideix Julio de España, ha reclamat l'obertura d'expedient disciplinari contra els alcaldes d'Alacant, Torrevella i Crevillent, i

també contra el delegat del Consell a Elx, per obrir oficines paral·leles de suport a Camps, amb les quals criticaren públicament la zaplanista direcció provincial i plantejaren una llista de compromissaris alacantins paral·lela a l'oficial amb vista al congrés regional que se celebrarà al novembre. Ripoll i De España demanen obertament els seus caps.

Divendres, 15 d'octubre

Maldecap per al PP a Palma. La batllessa conservadora de Palma, Catalina Cirer, que ho és amb majoria absoluta, té un bon maldecap. L'Audiència ha confirmat la sentència a la seva mà dreta, el regidor Antoni Nadal, per haver tancat l'aigua corrent a un pis de la seva propietat. Així dit, no és res, però resulta que va ser la manera d'expulsar la persona que el tenia llogat. L'oposició s'ha posat les botes i en demana la dimissió.

Dinamiters

Hi ha bars en què es poden llegir taulells amb llegendes com aquesta que, convenientment rebaixada de les expressions més contundents, ve a dir: "Avui ha sortit un dia esplèndid, fa sol i tot va de cine. Doncs bé, no tardarà a arribar algú que ho espatlla." A la seu del PSPV-PSOE ja tarden a col·locar-lo. Ara mateix, dins la cadètica normalitat del paisatge, es preveia una situació òptima per a l'oposició, tot i que el socialisme indígena no acaba de superar una certa anèmia, una absència de to vital, conseqüència lògica de tants anys de desolació. A canvi, s'hi aprecia una certa estabilitat orgànica, després de l'esgotament ocasionat per baralles internes tan antigues com estèrils. Pel contrari, els aldarulls del PP amenacen de provocar naufragis a Madrid, Galícia... qui sap si també a València, gràcies a la desinteressada col·laboració de Zaplana i la seua irreductible guàrdia d'honor. El president Francesc Camps comanda la nau partidària com la Generalitat: amb mà ferma, però cap a la deriva. I bé, heus ací que certa premsa digital, observada amb complaença des del Ministeri d'Administracions Públiques, va difonent que el pròxim candidat socialista a la Generalitat no serà l'actual dirigent Joan Ignasi Pla, sinó Jordi Sevilla, tan aplicat perquè la regata dels suïssos –que no "alça un gat pel rabo"– siga un èxit... que s'apuntarà Rita Barberà. Sevilla vol ocupar el cim del consolat. A Madrid tampoc no faltarà qui celebre el retorn als seus orígens més remots. Sevilla té pressa. Per al socialisme indígena tot anava de cine, però, com ja passa, sempre arriba algú i ho espatlla.

Manuel S. Jardí